

Tretia adventná nedel'a A

Mt 11, 2 - 11

14. december 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

My ľudia máme sklon hľadať v reči druhých ľudí nejaké skryté odkazy. Niekedy si dokonca zle vysvetľujeme aj ochotu druhých pomáhať, hneď sa v duchu sa pýtame - čo tým chce dotyčný dosiahnuť, hneď vidíme za tým nejaký skrytý úmysel. Dnes nás asi trochu pohoršila otázka Jána Krstiteľa. Prečo sa ten, ktorého všetci označovali za proroka a ktorý sám o Ježišovi povedal, že on bude krstiť Duchom svätým, zrazu pýta: „Si Ty ten, ktorý má prísť, ktorý má priniesť záchranu Izraela, alebo máme čakať niekoho iného?“

Neposudzujme Jána, radšej obráťme pozornosť sami na seba a my sami sa spýtajme, za koho pokladáme Krista. Či za toho, ktorý môže pomôcť nášmu životu, alebo skôr čakáme na niečo iné? Pravdepodobnejšie bude asi to druhé. Ježiš Kristus sa nám zdá byť už trochu ošúchaný, veď za 2000 rokov sa ľudia vďaka nemu nestali podstatne šťastnejšími, lepšími.

V dnešnom evanjeliu až päťkrát zaznelo sloveso vidieť, čo samo o sebe naznačuje snahu o očistenie zraku. Najprv Ježiš hovorí Jánovým poslom: „Chodte a oznámte Jánovi, čo počujete a čo vidíte: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlási evanjelium.“ A potom sa so skrytou iróniou trikrát pýta svojich poslucháčov, koho v Jánovi chcú vidieť: či trstinu vetrom klátenú, či človeka v jemných šatách, alebo proroka? Toto všetko mohol Ján predstavovať pri povrchnom pohľade. Ježiš ale chcel svojich poslucháčov priviesť ďalej. Chcel, aby uvideli to dôležité, čo oni sami potrebujú k zmene svojho života - tak aby nezostali stáť len pri tom vonkajšom pri nepodstatnom.

Aj dnes veľa záleží od toho, ako sa pozeráme na Krista a kresťanstvo. Bohužiaľ na Ježiša Krista a na vierouku sa aj my často ešte pozeráme mechanickým pohľadom, o ktorom sme si kedysi mysleli, že nám v náboženstve predstavuje správne odpovede. Vierouku sme chápali mechanickým spôsobom. Dnes už vo svojom vlastnom vnútri cítime, že to tak vonkajškovo, mechanicky nefunguje. Napriek tomu, že sme sa to voľakedy učili na hodinách katechizmu. Život je zložitejší a náročnejší aj čo sa poznania týka. Rovnako spôsob, akým sme kedysi pokladali niečo za správne, dnes musíme nanovo podrobovať otázkam a kritike. Boha samotného takisto nemôžeme poznať ako nejaký vonkajší objekt, nemôžeme teda o ňom hovoriť s rovnakou samozrejmou, s akou sme o ňom chceli hovoriť kedysi. Všetko je dnes podrobené kritike vzťahov, komplexnosti celého života.

Problém s tým, čo vidíme a ako vidíme je aj náš dnešný problém. Aj my potrebujeme oživenie a očistenie nášho duchovného zraku. Ježiš chcel, aby jeho poslucháči vo svojej duchovnej slepote znovu uvideli, aby napriek hluchote znovu počuli, aby sa vo svojej viere nanovo hýbali.

Ježiš pritom nechce rúcať naše predstavy. Len sa aj nás nenápadne pýta, či my - moderní ľudia, ktorí sa spoliehajú na evidenciu svojich zmyslov a úsudkov naozaj správne vidíme. Ježiš sa aj nás pýta, či aj počúvame tak, ako by sme mali počúvať. Či sa v živote naozaj hýbeme, alebo len stojíme, presľapujeme na jednom mieste - napriek tomu, že sa dnes za pár hodín vieme lietadlom dostať na iný kontinent. Ježiš sa nás ale pýta, či je to naozaj ten pohyb, ktorý v živote potrebujeme.

Kristus nás vedie k tomu, aby sme sa snažili nanovo spoznať, nanovo uvidieť Druhého - svojho blížneho i Boha. To nie je možné na základe nejakých mechanických predstáv, ktoré o druhom

človeku, alebo aj o Bohu máme. To je možné len vtedy, keď sa zriekneme svojich bohorovných úsudkov, podľa ktorých už o Bohu aj o človeku už všetko veľmi dobre vieme, všetko poznáme.

Je to možné len vtedy, keď sa budeme chcieť pre druhého - pre človeka i pre Boha - naozaj otvoriť. Skrytá irónia nastávajúcích sviatkov Vianoc je práve v tom, že Boh prichádza medzi nás inak, až príliš obyčajne, spôsobom, akým sme to nečakali. Snažme sa mu teda aj my pripraviť cestu do nášho života.